

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1905. Första Kammaren. N:o 29.

Lördagen den 1 april, e. m.

Kammaren sammanträdde kl. 7 e. m.

Justerades fyra protokollsutdrag för sammanträdet på förmiddagen.

Upplästes ett från Andra Kammaren ankommet protokollsutdrag, n:o 242, innefattande inbjudning till Första Kammaren att förena sig med Andra Kammaren i dess beslut, att till Riksdagens särskilda utskott n:o 2 skulle öfverlämnas Kungl. Maj:ts propositioner:

a) med förslag till förordning angående försäljning af vin och maldrycker, och

b) med förslag till förordning angående försäljning af tillagade, alkoholfria drycker samt svagdricka.

Det upplästa protokollsutdraget blef på därom framställd begäran bordlagdt.

Vid förnyad föredragning af statsutskottets den 29 och 31 nästlidne mars bordlagda utlåtanden och memorial:

n:o 62, i anledning af Kungl. Maj:t proposition angående brobyggnad öfver Lule älf vid Trångforsen,

n:o 63, med anledning af kamrarnes återremiss å statsutskottets utlåtande n:o 13, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition n:o 10 angående upplåtelse till Oxelösund—Flen—Västmanlands järnvägsaktiebolag af mark från kronodomänerna Väderbrunn n:o 1, Lilla eller Tyska kungsladugården och Stora kungsladugården i Södermanlands län, samt

n:o 64, i anledning af väckt motion om anslag till vice härads höfdingen G. E. Fahlcrantz,

biföll kammaren hvad utskottet i dessa betänkanden hemställt.

Vid förnyad föredragning af sammansatta stats- och lagutskottets den 29 och 31 sistlidne månad bordlagda utlåtanden:

n:o 5, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående grunderna för aflöning af lärare vid fortsättningskolor,

n:o 6, i anledning af väckt motion om statsbidrag till aflönande af fjärdingsman, och

n:o 7, i anledning af väckt motion om aflöning till ämneslärare vid högre folkskolor,

biföll kammaren hvad utskottet i dessa utlåtanden hemställt.

Vid förnyad föredragning af Första Kammarens tillfälliga utskotts den 29 och 31 sistlidne mars bordlagda utlåtanden:

n:o 3, i anledning af väckta motioner om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående understöd åt äldre barnmorskor, och

n:o 4, med anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder till förekommande eller lindring af olägenheterna för skärgårdsbefolkningen af sjöfarten inomskärs under vintertiden,

biföll kammaren hvad utskottet i dessa utlåtanden hemställt.

Vid förnyad föredragning af lagutskottets den 22 och 24 nästlidne månad bordlagda utlåtande:

n:o 38, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om utförande och nyttjande af elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd, och

n:o 39, i anledning af väckt motion om ändring af 61 § i förordningen om landsting,

biföll kammaren hvad utskottet i dessa utlåtanden hemställt.

*Ang. skogs-
vårdsafgifters
fördelning
mellan olika
landstings-
områden.*

Föredrogs å nyo lagutskottets den 22 och 24 nästlidne månad bordlagda utlåtande, n:o 40, i anledning af väckt motion angående fördelningen emellan de olika landstingsområdena af skogsvårdsafgifterna i riket.

(Forts.)

Lagutskottet hade till behandling förehaft en inom Andra Kammaren af herrar *I. E. G. Svensson* i Skyllberg och *C. H. P. Burén* väckt motion, n:o 42, i hvilken motionärerna uttalat den mening, att till grund för skogsvårdsafgifternas fördelning borde läggas den inom hvarje landstingsområde befintliga arealen af enskildes afgiftsskyldiga skogar sålunda, att ett landstingsområde erhöles så stor andel af den för ett visst år samlade skogsvårds-

afgiften, som å det området belöpte efter förhållandet emellan områdets areal af enskildes skogar — med undantag af rena fjälltrakter — och arealen af enskildes skogar inom hela den del af riket, för hvilken förordningen om skogsvårdsafgifter vore gällande.

I motionen hemställdes, att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om stadgande i motionens syfte angående fördelningen emellan de olika landstingsområdena af skogsvårdsafgifterna i riket.

Ang. skogsvårdsafgifters fördelning mellan olika landstingsområden.

(Forts.)

Utskottet hade på anförda skäl hemställt, att ifrågavarande motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Herr Lindman: Det synes mig icke underligt, att den motion, som här föreligger, har framkommit, ty de nuvarande bestämmelserna om fördelningen af skogsvårdsafgifterna äro verkligen svåra för att ej säga omöjliga att efterlefva. Nu komma motionärerna och föreslå en annan grund för fördelningen. Förordningen om skogsvårdsafgifterna stadgar, att fördelningen skall ske mellan de olika landstingsområdena samt efter den virkesmängd, som blifvit för den utförda varan inom hvarje särskildt landstingsområde afverkad. Motionärerna vilja i stället till grund för fördelningen lägga arealen af enskild skogsmark inom hvarje landstingsområde, jämförd med arealen af samma slags skogsmark inom hela riket.

Det synes mig vara på goda skäl, som lagutskottet har afstyrkt en sådan förändring uti grunderna för fördelningen. Där- emot skulle många skäl kunna anföras, men då jag icke kommer att yrka någon ändring i utskottets hemställan, tjänar det ingenting till, att jag här upprepar alla dessa skäl.

Emellertid synes det mig, att lagutskottet hade kunnat i sin motivering framhålla och kraftigt betona, att någon förändring uti sättet för uppgifternas aflämnande skulle kunna göras. Denna tillämpning är nu bestämd genom en kungl. kungörelse af den 8 december förlidet år, och i denna kungörelse stadgas, att vid utförelse af trävaror eller trämassa aflastare eller exportör skall lämna en angifningsinlaga. Uti denna angifningsinlaga skall han, utom uppgift på kvantiteten af det virke eller den pappersmassa, som utföres, äfven lämna en uppgift öfver hvarifrån råvaran till den exporterade lasten blifvit hämtad, det vill säga hvarifrån den härstammar, och till huru stor del den kommit från det ena eller det andra landstingsområdet. Denna angifningsinlaga skall under-tecknas efter bästa förmåga och på heder och samvete.

Nu är emellertid förhållandet, såsom torde vara de flesta af herrarne bekant, att många sågverk och pappersmassfabriker hämta sina råvaror icke från ett landstingsområde, utan från två och stundom från flera sådana. Detta virke nedflottas t. ex. i flottlederna, kommer ned i olika partier och sammanblandas på

*Ang. skogs-
vårdsavgifternas
fördelning
mellan olika
landstings-
områden.*

(Forts.)

sin väg ned till kusten. Timret sågas och nedlägges i brädgårdarna, där olika dimensioner läggas på skilda platser och sålunda en ytterligare sammanblandning äger rum.

Händer det därtill, att detta virke framdeles hyflas, så blir det ännu mera sammanblandadt, men äfven om det exporteras direkt, så har det hunnit blifva tillräckligt sammanblandadt, för att det efter min mening skall vara fullkomligt omöjligt för exportören att kunna säga, hvarifrån detta virke kommit.

Någon lindring eller lättnad uti detta borde kunna vinnas, och en sådan torde kanske kunna ske på flera sätt. Ett sätt, som åtminstone skulle vara mycket effektivt och mycket lyckligt i Norrland, vore det, att exportören visserligen lämnade en angifningsinläga och angaf, huru mycket han exporterade, samt betalade afgiften därför, men att han fick tillstånd att först vid årets slut lämna en samfälld uppgift på allt det af honom exporterade virket och hvarifrån detta virke härstammade. Då hans flottning för året är afslutad och han fått ned sitt timmer till sågverken eller pappersmassfabrikerna, bör han kunna uppgifva, att han erhållit så och så mycket virke från det ena eller det andra landstingsområdet. Emot detta, att han skulle gifva en summarisk uppgift på en gång öfver hela sin export under året, kan göras den anmärkning, hvilken jag äfven hört framställas, att exportören kanske icke alls skulle lämna någon uppgift, men jag föreställer mig, att detta mycket lätt skulle låta sig göra, då naturligtvis ett dylikt medgifvande om anstånd endast skulle meddelas af generaltullstyrelsen på ansökan af vederbörande exportör, som därvid skulle vid vite tillförbindas att efter viss bestämd tid och icke senare än vid årets slut afämna uppgifterna. Som jag förut nämnt, kunna sådana uppgifter icke lämnas för hvarje last.

Jag har hört exportörer säga: »Ja, det står uti angifningsinlagan, att uppgiften skall gifvas efter bästa förmåga, men som vi därtill icke hafva någon förmåga alls, så få vi taga det så godt vi kunna och uppgifva en tämligen godtycklig siffra». På detta sätt blir emellertid ändamålet med dessa uppgifters lämnande i hög grad förfeladt. Jag anser därför, att utskottet hade bort kunna, och att det varit önskligt, att utskottet i sin motivering hade velat framhålla önskvärdheten häraf, särskildt som man ju vet, att i generaltullstyrelsen ligga inne petitioner om att få en ändring uti detta.

Då utskottet emellertid icke gjort någon erinran därom, har jag tagit mig friheten att besvara kammaren med detta lilla anförande.

Herr Enhörning: Jag har hufvudsakligen blifvit förekommen af den föregående talaren, men äfven jag vill dock fästa uppmärksamheten på, att den kungl. förordningen af den 8 december förlidet år kommer att blifva mycket svår och besvärlig att efter-

lefva icke allenast för exportörerna, utan äfven för rederierna. För att belysa dessa svårigheter med afseende å uppbörderna af skogsvårdsafgifterna, vill jag framdraga ett exempel från Norrlands största sågverksdistrikt, sundsvallsdistriktet. Där utmyнна, som herrarne veta, tvenne mäktiga ådalar, Ljungans och Indals älfvar. Från den förra erhålles timmer ifrån Jämtlands, Gäfleborgs och Västernorrlands län och från den senare ifrån de tvenne sistnämnda länen äfvensom till en liten obetydlighet från Norge. Under flottningen blandas allt timmer tillsammans, och vid älfvarnas mynning vid utsorteringen blifva de olika märkena skilda ifrån hvarandra och sända till de respektive sågverken. Mången skulle nu kanske tro, att man kunde råda bot emot detta genom att åsätta virket från de olika länen olika märken. Men de flottandes antal i de älfvar, som jag nu talat om, är redan nu så stort, att anläggningarna för utsorteringen icke medgifva mer än ett märke för hvarje flottande.

Ang. skogsvårdsafgifters fördelning mellan olika landstingsområden.

(Forts.)

Om jag minnes rätt, finnas i dessa älfvar nu 50 à 70 flottande, och skulle nu hvar och en af dessa hafva tvenne märken, så blefve detta detsamma som att sorteringsanläggningarna, som äro en mycket dyrbar apparat, skulle fördubblas. Därtill saknas för öfrigt utrymme, och de teknici i vattenbyggnadskonst, som finnas i denna kammare, skola säkerligen — förtrogna som de äro med dessa förhållanden — gifva mig rätt uti detta. Från utsorteringsbommarne sändes virket, som jag nyss nämnde, till de olika sågverken, och sammanblandas där det timmer, som anländer från Ljungan, med det, som anländer från Indalsälven, hvadan ock timret från de olika länen än ytterligare blandas om hvartannat. Dessutom tages icke ringa kvantitet timmer sjöledes från Västerbottens och Norrbottens län äfvensom till en ringa del från Finland. Och allteftersom detta timmer anländer, inlägges det i bommarne och sammanblandas med det öfriga. En del af timret försågas omedelbart, en annan del rullas upp på land för vinter-sågning, och en tredje del sänkdrages, såsom det kallas, i och för utrymmeskäl. Den sågade produkten upplägges i brädgårdarne och blir där liggande en längre eller kortare tid.

Jag frågar nu: Huru skall man för hvarje skeppning kunna afgifva en inlaga »efter bästa förmåga på heder och samvete», att den sågade varan kommer från det ena eller andra landstingsområdet? Detta, mina herrar, är enligt min åsikt fullkomligt omöjligt. Enligt min tanke kan detta icke ske annat än genom en matematisk beräkning öfver, huru stor kvantitet af hvarje års timmerfångst kommer från de olika länen, och böra de siffror, som vid denna beräkning erhållas, sammanläggas med beräkningen öfver den kvantitet virke, som finns kvar vid de olika sågverken den 1 januari hvarje år. En sådan inlaga kan dock icke inlämnas till tullkammaren i början af skeppningssäsongen, utan först längre fram under året.

Ang. skogsvårdsafgifters fördelning mellan olika landstingsområden.

(Forts.)

Jag anser därför, att de exportörer, som bevisligen hafva sin timmerfångst från olika län, böra befrias från att afgifva denna uppgift för hvarje skeppning och i stället åläggas att efter skeppningens slut för året inkomma med en definitiv uppgift, utvisande, efter skedd beräkning, huru skogsvårdsafgifterna skola fördelas på de olika landstingsområdena. Jag nämnde nyss, att äfven rederierna komma att finna denna förordning tung och besvärlig. Säsom herrarne veta, verkställes numera exporten hufvudsakligen af ångare, och när en ångare intagit sin last, ligger det naturligtvis i kaptenens intresse att så fort som möjligt afgå. Nu kan han dock icke göra det, utan måste vänta, tills lasten är exakt uträknad. Om t. ex. inlastningen är klar på middagen, så hinner uträkningen öfver det antal kubikmeter, lasten innehåller, icke blifva färdig förrän till kvällen eller möjligen först till morgonen därpå. Blir man nu färdig på kvällen, så är ju tullen då stängd, men detta kan afhjälpas därigenom, att kaptenen betalar en extra ersättning, för att tullen skall hållas öppen för hans räkning. Det är dock icke sagdt, att alla tullförvaltare jämte öfrig personal i riket vilja sitta uppe natt efter natt för att passa herrar kapten. Skulle nu t. ex. en kapten blifva färdig på lördag afton och det icke lyckas honom att få tullen öppen för utklarering på natten för hans räkning, så måste han blifva kvarliggande öfver söndagen, och skulle söndagen därjämte säsom i år under påsk, pingst och midsommar efterföljas af helgdagar, så finna herrarne, att det för honom blir att vänta till tisdagen, och att han sålunda på denna väntan förlorar fulla tre dygn. Jag frågar nu: Kan detta vara till båtnad för sjöfartsnäringen? Ingalunda, ty just under sönd- och helgdagar önska rederierna hafva sina ångare till sjöss, för att de då skola kunna komma fram på sin väg i stället för att ligga i hamn, där ingenting kan uträttas. För att slippa detta, borde exportörerna äga rätt att afgifva en interimsinlaga, så snart ett fartyg emottagit sin last, och denna skulle efter viss gifven tid åtföljas af en definitiv inlaga, då exportafgiften på samma gång erlades. Vidare borde exportörerna tillåtas att, emot af vederbörande tullförvaltare godkänd borgen, erlägga skogsvårdsafgiften en gång i månaden, t. ex. den 5, för den kvantitet, som skeppats under föregående månad. Om en ändring uti eller ett tillägg till den kungl. kungörelsen af den 8 december förlidet år kunde göras i denna riktning, är jag, mine herrar, lifligt öfvertygad därom, att det skulle lända till båtnad för såväl exportörer som rederier, och att det skulle blifva så mycket lättare att efterleva denna lag.

Hvad nu den föreliggande motionen beträffar, så synes mig den utfärdade lagen vara att föredraga framför herrar motionärers förslag. Det är ju gifvet, att exportafgiften bör tillföras det län, hvarifrån råvaran är tagen.

På grund af hvad jag nu anført, vågar jag, herr grefve och talman, yrka bifall till utskottets hemställan.

Herr Sternhagen: Jag skall endast be att få stryka under hvad de föregående talarne hafva framhållit angående olägenheterna af den nuvarande förordningen. Vi hafva känt dessa olägenheter i hög grad i Göteborg, såväl exportörer som redare. Jag tror visserligen, att denna bestämmelse »på heder och samvete» under hand blifvit modifierad »efter bästa öfvertygelse», men i alla fall måste man ju ändå tyda detta så, att man skall göra erforderliga undersökningar för att få uppgifterna någorlunda tillförlitliga. Men detta är absolut omöjligt. Det har ju framhållits i afseende å exporten af plank. Jag vill äfven fästa uppmärksamheten vid en sådan vara som takstickor, som numera är en stor exportvara. Dessa läggas efter ankomst från många håll upp i brädgårdarna. Det är ju omöjligt att sedermera vid detallexport skilja ut dem och kunna lämna upplysningar om, hvarifrån de olika partierna komma. Den siste talaren har föreslagit olika sätt att kunna vinna förbättring häri i närvarande grunder för uppgifters lämnande och afgifters erläggande, men jag tror, att det icke är lämpligt att nu göra några direkta förslag i detta afseende. Då emellertid utskottet själf säger, att det väl erkänner, att det ligger vikt uppå, att denna grundsats på ett praktiskt och efter vunna erfarenheter lämpadt sätt genomföres, så vill jag betona, att man har skäl att vänta, att vederbörande finna de närvarande förhållandena icke vara praktiska och att man snarast gör ändring däri. Utskottet säger på slutet:

»Utskottet vill ock särskildt påpeka, hurusom det just med hänsyn härtill bestämts, att de stadganden, Kungl. Maj:t har att i ämnet meddela, ej skola gifvas för längre tid än fem år i sänder.»

Man bör emellertid hafva skäl att hoppas, att det icke måtte åtgå fem år för att få ändring i detta afseende, utan att man på mycket kortare tid må vinna erfarenhet, som visar nödvändigheten att ställa saken på lämpligare och mera praktiskt sätt.

Jag har endast velat betona detta och har intet yrkande att göra.

Friherre Rappe: För min del kan jag vitsorda, att förhållandena inom östra Sveriges kustlandskap och vid exporthamnarna där äro alldeles desamma som de, hvilka af föregående talare omförmäls från andra delar af vårt land. I min hemort — Kalmar läns kustland — köpa exportörerna virke från Kalmar läns båda, i skogsvårdshänseende särskilda landstingsområden, från Kronobergs och Jönköpings län samt från Östergötland. Virket sammanblandas vid sågarna, vid stationerna och slutligen i brädgårdarna. En exportör kan möjligtvis vid slutet af skeppningsåret veta, att så och så mycket har han exporterat från de olika orterna. Kvarvarande lager försvårar nog lämnandet af en noggrann uppgift,

Ang. skogsvårdsgifternas fördelning mellan olika landstingsområden.
(Forts.)

Ang. skogs-
vårdsafgifters
fördelning
mellan olika
landstings-
områden.

(Forts.)

men i det stora hela går det dock för sig. Men att för hvarje last säga, att detta kommer härifrån och detta därifrån, det är alldeles omöjligt.

Jag har dock ej begärt ordet för att påvisa detta, ty det har så klart framhållits af de föregående talarne, att jag egentligen icke behöft tillägga något härvidlag. Men då dessa frågor ändå kommit på tal, ber jag att få beröra ett annat förhållande, som af de mindre exportörerna inom södra Sverige ganska ifrigt öfverklagas, det nämligen, att de, vid den ganska liffiga exporten af trävaror vagnslastvis med järnväg och ångfärja öfver sundet till Köpenhamn eller Helsingör o. s. v., ej få deklarerera vagnslasterna vid sina järnvägsstationer, utan måste hålla ombud i hamnstäderna, Malmö och Helsingborg, för deklaration och afgifternas betalande där. Det tyckes, att, när varan lastats på vagnarna och dessa öfverlämnats till järnvägen och således ingen möjlighet finnes för exportören att vidare förändra lasten, det borde kunna tillåtas honom att vid sin station få aflämna deklarering och betala exportafgiften. Det vore för honom och samtliga, som bero af denna export, en stor fördel att så kunna göra, och önskan, att förordningen därhän skulle ändras, är liffig. Jag har intet yrkande att göra.

Grefve von Hallwyl: Jag ber att få säga endast några få ord. För en del exportörer är det alldeles omöjligt att kunna redogöra för de orter, hvarifrån deras virke kommer. Jag känner t. ex. en person i Hälsingborg, som exporterar till Danmark. Han hade köpt virke på olika ställen, i synnerhet från Småland, men han hade icke ens en aning, om det kommit från Kalmar eller Jönköpings eller Kronobergs län. Han hade förbundit sig att lämna detta virke på vissa dagar på olika stationer i Danmark, men då han skulle exportera det, kunde han ej lämna vederbörliga uppgifter, hvarför han förbjöds att exportera. Följden blef, att han fick betala ganska dryga viten. I Norrland är det något bättre ställt, men ej heller där kan man lämna annat än approximativa uppgifter. Om t. ex. en sågverksägare exporterar ett visst antal timmer från Gäfveborgs, från Jämtlands och från Kopparbergs län, så kan han under den bråda tiden icke lämna andra uppgifter, än att han säger, att ungefär $\frac{2}{7}$ kommer från Gäfveborgs län, $\frac{1}{7}$ från Kopparbergs län och $\frac{3}{7}$ från Jämtlands län, men är det komplett omöjligt att noggrannare precisera uppgifterna, emedan det framflottade virket lämnar olika utbyte i sågen. Om man finge mera tid på sig, skulle det vara möjligt att komma till något bättre resultat. Om man t. ex. vid själfva exporten finge lämna approximativa uppgifter och sedan på hösten finge lämna definitiva uppgifter, så skulle man komma sanningen närmare och kunna åtminstone någorlunda försvara de uppgifter, som man förut lämnat. Nu är det icke möjligt att lämna uppgifter på heder och ära eller

efter bästa förmåga, då uppgifter faktiskt ej kunna lämnas med bästa vilja i världen. Därför är det af behovet påkalladt, att en förändring sker så fort som möjligt. Något yrkande har jag ej att göra.

Efter härmed slutad öfverläggning biföll kammaren hvad utskottet i föreliggande utlåtande hemställt.

Vid förnyad föredragning af lagutskottets den 22 och 24 nästlidne mars bordlagda utlåtande, n:o 41, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse af vissa paragrafer i förordningen om landsting den 21 mars 1862, äfvensom af samma utskotts den 27 och 28 i nämnde månad bordlagda utlåtande n:o 42, i anledning af väckt motion angående rätten att idka realisation och gårdfarihandel,

biföll kammaren hvad utskottet i dessa utlåtanden hemställt.

Föredrogs å nyo lagutskottets den 27 och 28 sistlidne månad bordlagda utlåtande n:o 43, i anledning af väckt motion rörande revision af förordningen angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Västerbottens och Norrbottens län.

*Ifrågasatt
revision af
skogsdimen-
sionslagen för
Västerbottens
och Norr-
bottens län.*

(Forts.)

Lagutskottet hade till behandling förehäft en inom Andra Kammaren af herr *Zimdahl* väckt motion, n:o 106, hvori föreslagits, att Riksdagen ville besluta en skrifvelse till Kungl. Maj:t med anhållan, det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda och för Riksdagen framlägga förslag angående förändrad lydelse af Kungl. Maj:ts nådiga förordning rörande afverkning å ungskog inom Väster- och Norrbottens län af den 24 juli 1903.

Utskottet hade på anförda skäl hemställt, att ifrågavarande motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Herr Kinberg. Jag har ingen anmärkning mot det slut, hvartill utskottet kommit, men beträffande motiveringen ber jag att få yttra några ord. Motionären uppgifver bland annat såsom skäl för sitt förslag till ändring af denna lag: 1:o) att utsyningskostnaden är för hemmansägaren mycket betungande, mången gång belöpande sig till minst hälften af det värde skogen på rot kan anses äga; 2:o) att utsyningen sker under sådan brådska och på så litet område som möjligt och att gallringen, såsom motionären uttrycker sig, alltså blir därefter. Ja, detta har utskottet bemött med den upplysningen, att kostnaderna äro föga afsevärda. Jag ber att till detta försvar få göra ett tillägg. Jag har skaffat mig tillgång till de officiella redogörelser, som jägmästarne hafva att afgifva till domänstyrelsen, och jag tillåter mig på grund af

*Ifrågasatt
revision af
skogsdimen-
sionslagen för
Västerbottens
och Norr-
bottens län.*

dessa officiella handlingar meddela, huru med dessa utsyningar ställer sig i de delar af Västerbotten, där, enligt hvad motionären antyder, missbelåtenhet med lagen skall vara rådande, nämligen i Skellefteå, Byske, Norsjö och Jörns socknar. I dessa socknar, som äro fördelade på 2 revir, hafva under 1904 utsynats tillhoppa 473,000 undermåliga träd. Dessa utsyningar hafva utförts af 5 skogstjänstemän, och deras arfvode för 289 förrättningsdagar, inberäknadt ersättning för kost och husrum, uppgår till 2,310 kronor, således omkring $\frac{1}{2}$ öre pr träd. Härtill kommer visserligen handtlangning, som skogsägaren får vidkännas vid stämplingen, men kostnaden härför är ej heller af någon betydighet. Det bör därjämte bemärkas, att, om utsyning ej sker genom skogstjänstemän, skogsägaren i allt fall själf måste utmärka de träd han säljer. Men detta arbete besparas honom, då jägmästaren verkställer stämplingen. Man kan således ej med fog göra gällande, att utsyningskostnaden är mycket betungande. Visserligen hafva de undermåliga träden, som i allmänhet hålla 5 intill 9 tum vid brösthöjd, icke något större värde, men under alla förhållanden är värdet sådant, att utsyningskostnaden i förhållande därtill är af ringa betydelse.

Hvad motionärens andra skäl beträffar, att utsyningen sker med sådan brådska och på alltför små områden, så är det uppenbart, att någon obehörig brådska ej förekommit, då 289 förrättningsdagar ägnats åt utsyningarna. Och då 473,000 träd blifvit utsynade å hemmansskogar i dessa 4 socknar, så är det minsann ej så små områden, som öfvergått med gallring. Dessutom är det gifvetvis ej på alla trakter i skogarna, som gallring kan göras.

Jag kan tillägga, att under 1903 i samma socken utstämplats 358,000 undermåliga träd å 190 förrättningsdagar, och kostnaden utgjorde 1,512 kronor eller något mindre än $\frac{1}{2}$ öre pr träd, närmast $\frac{4}{10}$ öre.

Det var endast detta jag ville meddela beträffande motiveeringen och yrkar bifall till utskottets kläm.

Öfverläggningen förklarades härmed slutad, hvarefter kammaren biföll hvad utskottet i förevarande utlåtande hemställt.

Vid förnyad föredragning af lagutskottets den 27 och 28 sistlidne mars bordlagda utlåtande n:o 44, i anledning af väckt motion om tillägg till 5 § i förordningen angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Västerbottens och Norrbottens län den 24 juli 1903, biföll kammaren hvad utskottet i detta utlåtande hemställt.

Ledighet från riksdagsgöröromålen beviljades herr *Lindgren* under 14 dagar från innevarande dag och herr *Sörensson* under tio dagar från och med den 5 i denna månad.

Justerades ytterligare fyra protokollsutdrag för denna dag.

På framställning af herr talmannen beslöts, att på föredragningslistan till nästa sammanträde skulle sättas främst Andra Kammarens protokollsutdrag, n:o 242, och sist de ärenden, hvilka denna dag bordlagts andra gången.

Kammaren åtskildes kl. 8,06 e. m.

In fidem

A. v. Krusenstjerna.
